

BUCUREȘTI NR. 7/2022

SUBTEXT

REVISTĂ DE CREAȚIE ȘI IMAGINAȚIE

DESPRE VIZIBIL
ȘI INVIZIBIL ÎN
CONTEMPORAN

WWW.SUBTEXT.RO

BANCA DE INIMI FRAGILE

SUBTEXT

Editor Șef
Alina Suărășan

Editori
Tara Brudaux
Andre Geffroy

Designeri
Luca Mastroni
Angela Rossi

Copertă
Alexandra Niculae

Publicat de:
Monkey Mind Srl
București

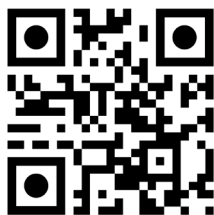
Revista SUBTEXT Nr. 7/2022

ISSN 2821 - 4447
ISSN-L 2821 - 4447

www.subtext.ro
revista.subtext.ro

Copyright ©Revista Subtext

Toate drepturile rezervate.

AUTORI

ÎN ORDINEA APARIȚIEI

Coperta: Alexandra Niculae

1. Denisa Berceanu
2. Daiana Voinea
3. Sebastián Rieux
4. Elena Stanciu
5. Andrei Paraschiv
6. Diana Șobea
7. Cristina Negreanu
8. ElviraJpeg
9. Teodora Marin
10. Iasmina Rotariu
11. Ioana Apetrei
12. Iuliana Obreja
13. Irina Balcu
14. Carmen Pavel
15. Izabella Hoang-Fărcuț
16. Mihaela Sasca
17. Mălina Noroce
18. Tournelune
19. Robert Baranov
20. Andreea Rusu
21. Alexandra Cojocaru
22. Erika Guadagnin
23. Reya Ban
24. Constantin Cojocaru
25. Karina Nicoleta Cseres
26. Raluca Tiba
27. Nicoleta Constantin
28. Ștefania Pavel
29. Cristina M.
30. Teodora Tudose
31. Ioana Oprea
32. Sabina Stan
33. Clara Victoria
34. Ana-Maria Stuparu
35. Hanuman
36. Theodora Băutu
37. Alexandru Nan

SELECȚII DIN CUPRINS

Pagina

04. **Nota editorului**
06. **În atenția Băncii de Inimi Fragile**
Daiana Voinea
07. **Cădere liberă-n abis**
Sebastián Rieux
08. **Balconul**
Elena Stanciu
09. **Cadre**
Andrei Paraschiv
12. **Jurnal de fumător**
Irina Balcu
14. **Cordul eclectic**
Alexandra Niculae
15. **De la fragilitate la creație**
Alina Suărășan
16. **Interviu: Alex Zlăvog**
22. **Ilustrație**
Carmen Pavel
23. **Despre fragilitate**
Opiniile inteligenței artificiale
28. **Heart of Glass**
Sabina Stan
30. **Ilustrație Coperta 2**
Denisa Berceanu

Nota Editorului

Subtext 7 este ediția dedicată inimilor fragile. Sensibilității. Tema s-a ivit ajutată de Alexandra Niculae, cea care a sesizat într-o postare o vibrație și a avut inspirația să o conecteze cu o lucrare din portofoliul ei. Lucrarea a devenit coperta acestui număr. Ce se află în spatele colajului, e povestit pe larg la pagina 14 în *Cordul eclectic*.

De fiecare dată când privesc, înainte de publicare, cum a ieșit revista, am cam același gând: *revista asta se scrie singură, are o minte proprie la care se conectează toți cei care vor să fie aici*.

Când citesc prima dată textele primite am senzația că a avut loc o discuție în prealabil și că ne-am pus toți de acord, deși fiecare trimite ce simte că are de dăruit. Observ un gând unic, pictat în diverse nuanțe și tonuri subliniate sau estompate, după acordurile unice ale fiecăruia. Am recunoscut deseori în textele autorilor gânduri pe care și eu le am.

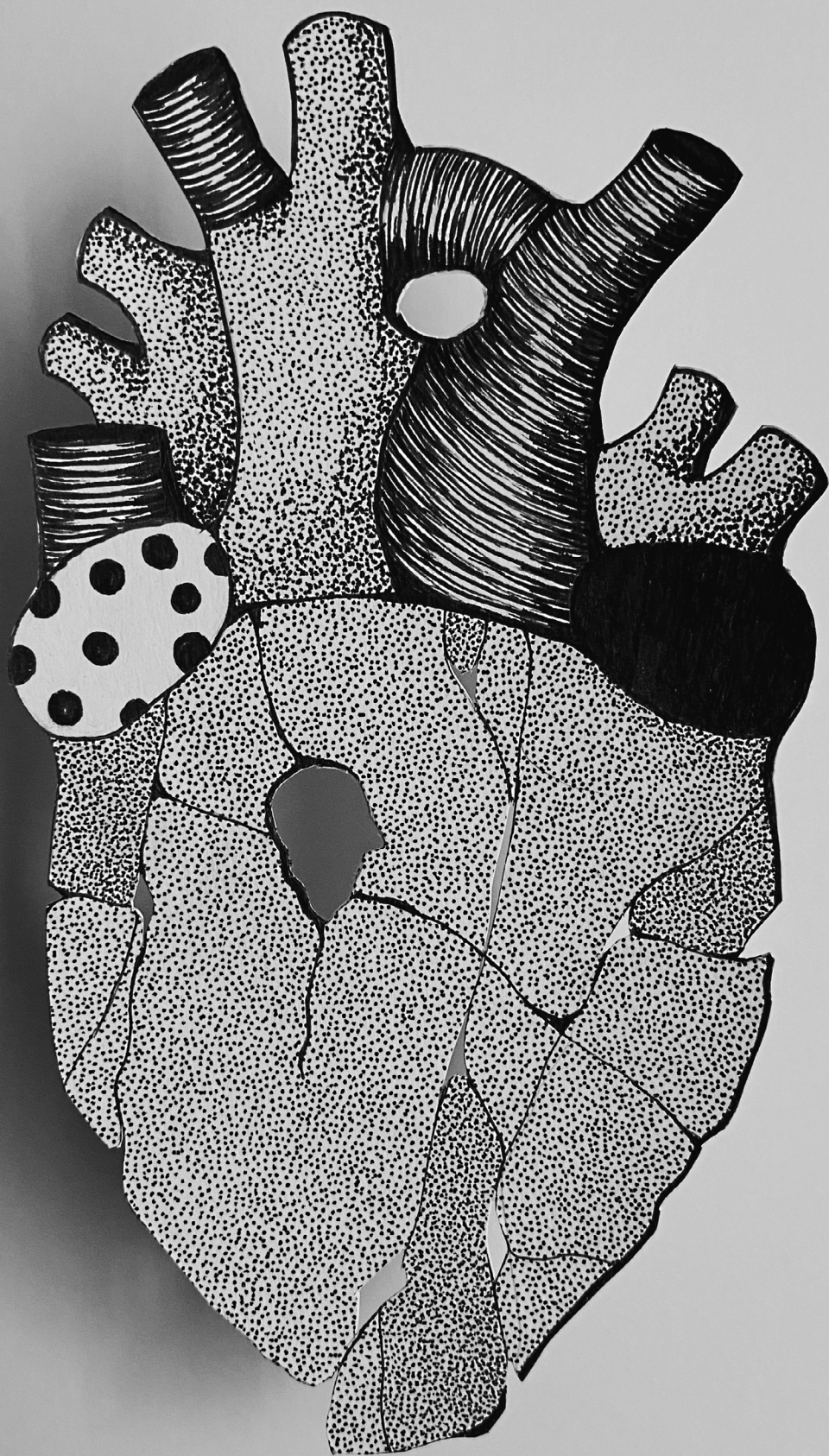
De exemplu, Irina Balcu a descris extraordinar gândurile unui fumător. M-am recunoscut în totalitate și am zâmbit mult. Așa e și pentru mine, cum scrie Irina acolo. Apoi, cine e Sebastián Rieux? E evident că Sebastián Rieux e un pseudonim, dar e oare inspirat de numele Sebastian Melmoth, cel ales de Oscar Wilde? Oare cine o fi? De fapt, nu contează să aflăm numele real. Contează povestea. Contează ce scrie și cred că scrie foarte bine. Ce frumos desenează Carmen Pavel, dacă aș putea să o iau de la capăt aș vrea să învăț să desenez și eu așa. Iar la imaginile Denisei Berceanu m-am uitat minute în șir. Oare cum face Denisa imaginile? Și toți ceilalți, unici, dar simultan conectați la o singură mare... inimă fragilă.

Dincolo de inspirația pe care cred că o oferă fiecare text și imagine din această ediție, am considerat important să aduc, dacă pot (și am putut), informații din reperele prezentului. Pe Alex Zlăvog îl cunosc de mulți ani. L-am întrebat cum face ce face. Am căutat să conduc interviul în direcția formulării unor repere concrete pe care oricine le poate testa dacă își dorește să devină creator de conținut online. Mi se pare că Alex a punctat foarte bine *cum-ul*, iar pentru paginile revistei am selectat doar puțin din vastul interviu. Vom continua să publicăm fragmente video.

Această ediție mi-a oferit, într-un mod neașteptat, și tema următoare. De abia aștept să am, din nou, gândul: *și acest număr s-a scris singur. Pare că ar trebui să continuăm să facem Subtext. Se investește pur și simplu..* Mulțumesc că ai citit și că ai participat,

Alina Suărășan

Creator revista Subtext

IMAGINE

Denisa Berceanu

În atenția Băncii de Inimi Fragile

DE DAIANA VOINEA

În atenția Băncii de Inimi Fragile,
Aici o altă inimă fragilă, care iubește terifiată

Adevărul e că m-am îndrăgostit iremediabil, de luni bune deja. Dar nu i-am spus-o niciodată. Poate din teamă, poate din lașitate, sau poate din pesimism. Îmi frământă zilele și îmi tulbură nopțile faptul că mă găsesc fără curaj. Fără curajul de a verbaliza iubirea pe care i-o port atât de blând și de conștiincios. A apărut în viața mea când eram în mijlocul haosului. Când ne-am văzut prima oară, a mâncat paste cu mine și cu inima mea fragilă și mi-a spus că îi voi deveni obsesie.

De fiecare dată când mă privește, îmi aduc aminte cât sunt de fragilă. El aduce la lumină, de fapt, fragilitatea mea. Pune punctul pe i fără să vrea și fără să știe că o face. Doar mă privește atent și atunci este momentul în care inima mea fragilă decide să coboare zidurile de protecție și să arunce armele la gunoi, asumându-și riscurile în fața lui. Mă studiază cu dor și cu grijă și nu mai contează câte nopți am adormit cu gândul la el. Se asigură, atunci când ochii noștri se întâlnesc în tăcere, că știu cât de frumoasă poate să fie vulnerabilitatea. Deși îmi spune uneori că se teme de a lui. Sincer? Eu cred îi e teamă să pună pe o masă dură și șubredă un lucru atât de fin și de prețios, ca propria-i vulnerabilitate. Când îți lași sufletul în mâinile celui alt, te expui unui risc imens, iar actul acesta necesită deopotrivă curaj și prostie. Personal, m-aș îneca în prostie pentru dragostea lui. M-aș arunca și aș ști că e acolo să mă prindă și să mă ducă într-un loc ferit și sigur, în care să-mi bandajeze inima și să-mi promită că o va proteja indiferent de situație. Asta când va fi pregătit să se arunce și el, cu încrederea că voi fi acolo să-l prind.

Mi-a spus într-o seară de noiembrie că nu vrea să plec. I-am promis că nu o voi face, deși ne gândeam la definiții diferite. Am adormit îmbrățișați și a fost o seară în care, în sfârșit, mi-am odihnit sufletul, nu doar corpul. Acolo, în patul lui din Crângași, acoperită de o plapumă mai grea decât m-aș fi simțit confortabil.

În lumea din capul meu, puterea are de a face cu vulnerabilitatea. Suntem puternici când riscăm suficient de mult, încât să ne arătăm fix așa cum suntem - cu soare și cu nori, cu furtuni violente, cu intenții bune, cu frici și cu bagaje emoționale. Suntem de neprețuit în momente de neprețuit. Totuși, în lumea reală, societatea ne condiționează să fugim de vulnerabilitate. Stigmatizarea socială, așteptările și experiențele eșuate din trecut își spun cuvântul. Ni se face frică să iubim și să ne arătăm slăbiciunile în fața persoanelor pe care le iubim. Ni se face frică să ne lăsăm inimile fragile să vorbească pentru noi și să aleagă în concordanță cu emoțiile pe care le experimentăm.

Ni se face frică să trăim alături de oameni, pentru că nu există garanții și nici control.

M-am prins și m-am cuprins de o grămadă de ori și am înțeles astfel că fugind în frică, te învârti în cerc. Frica e paralizantă pentru inimile fragile. Ce te faci, totuși, atunci când frica este adânc înrădăcinată în tine? Simplu: te complaci! Pentru că este zona ta de confort. Deși e epuizantă și nocivă, ți-e bine în frică, pentru că îți este foarte familiară. Toată viața ai trăit cu frică și te-ai temut de monstrul de sub pat la 5 ani, de bullying la 12, de necunoscut la 15, de excludere socială la 16, de pericole pe stradă la 18, de singurătate la 20, de posibile complicații medicale la 21. Iar de respingere te temi de o viață, neîncetat. Și de tine te temi uneori - de emoțiile pe care le simți. Vrând, nevrând, de iubit, iubești. Și uneori ești suficient de curajoasă încât să faci ceva în sensul ăsta. Să urlî în gura mare și să admiți că iubești și că este o binecuvântare că poți să simți un lucru atât de mare și de special precum iubirea. Alteori, rămâi în zona de confort și te ascunzi, în speranța că celălalt nu are acces la emoțiile tale. Ai vrea să știe, dar doar dacă și el simte la fel ca tine.

Mirror, mirror, on the wall
Should I be brave and tell him all?

Cădere liberă-n abis

DE SEBASTIÉN RIEUX

Avantgardisme

Îți permit să te minți spunând că de mine n-ai depins,
învălmășită de regret primordial,
preludiu,
surescitarea nervului spinal.
Femeie a vișiniului din care suntem deopotrivă plămădiți,
rudă cu ale mele priviri sinucigașe,
sincopă de melancolie și revoltă.
Femeie a vișiniului, victima exasperării adolescenței mele,
femeie a vișiniului, exacerbare a dezastrelor marilor iubiri
livrești,
ascultă gurile pline de țărână ale neliniștitului poet,
privește-mi buzele ca de piatră vânăță
ce-ți distrugeau curburile și-ți profanau sânii
la unsprezece noaptea în dimineața existenței noastre.
ridic steagul alb asupra ruinelor asediate
și umplu paginile de sânge,
produs al nebuniei lente, latente
al inimii ce pompează petrol,
căci sunt fiu al pământului și al meu tată mă cheamă acasă
benevol.
Femeie care trăiește prin simbioza dintre absolut și nadir,
sună clopotele catedralei palide în care m-ai împins
și mă aprind de la fitil
căci simt,
cert, mă mint,
că de tine n-am depins.

Drumul de mătase

Mă răsfir ușor în al tău ocean
Și naufragiez în esența firii tale
Parcă-s eter.
Mă-nec cu zâmbetul pe buze
Înțepat de spini adânci pe miocard
Vasele de sânge mă dor
Dar sunt masochist cu un sadism aparte
Și pictez pereții casei noastre roșu
Când îți ating blând coasta de azur.
Jură-mi durere îmbibată în plăcere
Și-ți voi ceda ierusalim, cruciat nedemn,
Suflet epigonic și blestem
Căci nu pot trece-acum de pragul ușii tale.
Polar ard în peisaj exotic,
În cușcă și în pat de pușca ma întind,
Ascultă-mi dinții ușor perversind
Mătasea moale-n drum hipnotic.

Balconul

DE ELENA STANCIU

Ne vedem la Universitate și ne târâm zâmbind ca pe ghimpi până la casa asta veche ce servea drept local, unde eu insistasem să mergem. Terasa e deschisă și murmurul oamenilor se aude ca un stup. Mergem pe balconul cu o singură masă, trecând prin casă. Te uiți și râzi de mine, casa e în ruină și doar eu pot să o iubesc așa.

Ajungem pe balconul ferit și dacă cineva ar fi făcut un film de dincolo de ușile lui, ar fi tras un cadru frumos când ne uitam unul la altul înainte să ne așezăm, cum ne apropiem în lateral și ne sărutăm o dată, de două ori, până ce timpul se scurge de tot și universul care stă să se închidă, ne ia la rost.

Ajungem pe balconul ferit și ne așezăm la masă, cerem meniuri, alegem, glumim, suntem stingheri, nu știm ce să facem cu noi, dar nimeni nu recunoaște: aș vrea să te ating, aș vrea să te țin de mână, aș vrea să îmi pun picioarele la tine în poală, aș vrea să te sărut, aș vrea ca cineva care filmează un cadru de film de dincolo de ușile balconului să fie mândru de scena cu noi ca de o scenă de Oscar al filmelor siropoase. Dar nimeni nu zice nimic, glumim, ochii noștri se întâlnesc și se bat, încercăm să zicem lucruri, nu ne înțelegem, râdem și plecăm.

Ajungem pe balconul ferit și ne așezăm la masă, cerem meniuri, alegem, glumim, eu îmi pun picioarele la tine în poală și te ascult vorbind despre ai tăi și despre copilărie. Ești agitat și râzi într-una, la fel și eu. Ne e rău la amândoi, dar ne ținem în brațe.

Ajungem pe balconul ferit și mă oprești din a mă așeza, mă iei lângă tine și dansăm încet, zic o prostie și râdem. Ne așezăm, comandăm de băut, avem niște discuții aprinse, iar la un moment dat cedez și mă întind să te sărut. Nu se termină niciodată seara aia de primăvara prea caldă. Ajungem pe balconul ferit și se rupe, cădem și murim.

Ajungem pe balconul ferit, ne așezăm, eu vorbesc prostii, tu vorbești prostii, aș vrea să îți spun ceva important, aș vrea să îți zic ceva să îți minte și să îți zâmbesc și să nu mă uiți. Zâmbești continuu într-o parte, chelneriță flirtează cu tine și tu o pui la locul ei. Nu înțelegi de ce îmi place casa, poate nici nu vrei să înțelegi, nu îți explic și doar te tachinez. Am fi vrut să ne sărutăm. Am plecat, iar plecarea noastră nu s-a terminat niciodată, curge încă, precum un gem din ușa casei.

Ajungem pe balconul ferit și am adus cartea de Neruda. Îți citesc în spaniolă degeaba și mă săruți, fără măcar să știi ce am zis. Poezia nu s-a terminat încă. Ajungem pe balconul ferit și râdem, vorbim într-una toată seara, ne înțelegem perfect, plecăm, mă duci acasă și mă săruți de noapte bună. Ajungem pe balconul ferit și nu ne place acolo, coborâm și stăm pe terasă.

Ajungem pe balconul ferit, ne așezăm, nu vorbim. Nu poate niciunul să zică nimic.

Tu pleci și eu plec.

Ne facem casă în inimile oamenilor

Îmi șterg machiajul de pe față încă o dată, într-o altă duminică din viața mea, aruncată, împrăștiată printre duminicile altor oameni. M-am dat cu un creion albastru cu sclipici la ochi și acum șterg linia subțire de pe pleoapa superioară. Se întinde, se șterge, revine, rămâne o idee de albastru peste tot și sclipici. Obișnuiam să mă gândesc la numele tău și să mă gândesc la albastru. Obișnuiam să mă gândesc la numele celuiilalt și îmi apăreau în cap ochii lui, albaștri. Poate iubirea e reprezentată la mine în minte cu albastru, de la dâra aia de zori de dimineață gri-albastru deschis pe care o tot vedeam în puloverul preferat al mamei, lumină care îi înconjura mâinile, orice ar fi făcut. Cuvântul „dor” mereu mi-a sunat albastru, acum se suprapune peste tot. Și dorul îl asociez cu timpul. „Ce-ai îmbătrânit, dragule” și mă uitam în aceeași ochi pe care îi știam de 8 ani, dar care acum erau înconjurați de riduri din ce în ce mai pronunțate. „-Tu cum vezi în capul tău Timpul? Când vorbești în general despre el, când te referi la entitate? -Un ceas mare, cred, care se topește și fuge... cu stele pe lângă unde se află”. Trecând pe lângă ceasul din Piața Sfântul Gheorghe ziceai cu zâmbet că vrei să îl iei în spate și să îl cari că să mă ajuți să mă simt mai bine. Am trecut și cu celălalt apoi, pe partea cealaltă, în sens opus, mă uitam la ceas, îmi aminteam de tine, îmi aminteam de ce spuneai și îmi doream să îl căram împreună. Lui nu îi păsa să mă facă să mă simt mai bine. Nu îi păsa nici pe el să se facă mai bine. Mama mea e dezamăgită prin univers că încă o jlesc, stă jenată lângă mama lui pe o băncuță, căci mama lui e dezamăgită că el a trecut prea repede peste.

În ziua în care am văzut-o pe mama ultima dată, te-am văzut și pe tine ultima dată. Și încă țin doliu pentru amândoi. Ultime mângâieri pe părul amândurora și ultimele lacrimi pe care mi le-ați văzut. Ultimele raze de după-amiază cu soare de vară peste voi înregistrate de ochii mei.

Singurele amintiri care mă liniștesc, cu efect de alifie pe creierul meu, când simt că viața e prea multă sau deloc, sunt două cu tine. Un sărut de rămas bun în fața stației de metrou, în sfârșit, ca doi iubiți, ca un adaos de iubire pentru protecție de-a lungul întregii zile ce urma să vină și îmbrățișarea dintr-o noapte în care, după ce ieșisem din brațele tale, te-ai întors și m-ai cuprins, zicând că totul va fi bine.

Andrei Paraschiv

DETALIU AL DANSULUI ÎN PLOAIE

Picături de argint se izbesc de pământ.
Pe mijlocul drumului, doi amanți dansează
În propria lor realitate.
În jur e furtună.
Unul dintre ei zace pe asfalt;
O baltă de sânge-n juru-i se-mprășteie.
Tunete urlă în cer.
Celălalt dansează;
Strânge în pumn o piatră.
Fulgere zgârie întunericul.
Doi amanți dansează pe mijlocul drumului;
Lângă ei zace un cadavru.
În nori se dezlănțuie iadul.
Zaci întins lângă mine;
Sângărând.

VIS DE AUGUST

Era august, după Mărie,
și ploua, și eram ușor beat,
Și mă gândeam:
„așa bine, așa frumos
aș vrea să mă simt mereu!”
Eram ușor beat și mă gândeam
cum deja e august; și mă gândeam
cum deja-mi lipsești de prea mult timp,
cum trec zilele fără vreun apanaj anume,
cum trece timpul și mă depărtez de tine,
cum nu mai sunt de când mi-ai plecat.
Era o seară ploioasă de august,
și mă gândeam cum, cu sau fără tine,
sunt, fără să fi fost sau să fiu vreodată,
același eu dintotdeauna.

CADRE

Prin ce deșert mă plimb acum?
Sunt doar un nebun hoinărind, încercând să găsesc lumea;
Rătăcind, am început să trăiesc viitorul în trecut:
Îmi voi găsi destinația acum trei zile...
Nu chiar... doar niște cupe... 1, 2, 3... 10!
Dar ce păcat, am trecut pe aici peste două zile
Și le-am întors... Of, ce păcat într-adevăr...

Întrebându-mă, ard o întrebare pe spatele tău:
Ce este mai rău – să nu fi fost iubit vreodată
Sau să sufăr de ne iubire?

Erika Guadagnin
Cinderella's dead

Nu-ți trebuie tot ce ești

DE DIANA ȘOBEA

"Să te înconjori doar de oameni pozitivi" ...sfatul pe care îl primim ca să învățăm să ne salvăm pielea. Dar nimeni nu se întreabă cui rămân ceilalți? Tot ce nu scipește, nu zâmbește, nu abundă se duce în neant. Și nu e corect. Ce facem cu oamenii "nepozitivi"? Le întoarcem spatele? Ne pripim să le găsim o explicație rapidă pentru energia grea pe care o cară cu ei, apoi le mototolim sentimentele și le aruncăm ca și când ne intoxică. Suntem prea neîmpăcați cu sinele nostru ca să ne împăcăm cu sinele șubred al celorlalți. Ne protejăm. Avem supărările noastre și căutăm să ne agățăm de cei care ne ascultă, ne încurajează, ne motivează. Așa ne dorim să fie toți în jurul nostru. Să ne fie benefici. Nu e fundamental greșit, dar e ușor copilăresc. Și zic copilăresc, cu acea conotație pe care mai mereu o atribui termenului, una negativă. Pentru că nu realizăm că așa cum eliminăm oamenii care nu ne ridică, așa și alții ne elimină pentru că nu-i ridicăm. Astfel se intră într-o buclă în care fiecare crede că este atât de important, încât se află în abisurile disperării și totul are menirea să contribuie la renașterea lui. Dar poate ar trebui recalibrată această egolatrie. O ușoară detașare de nevoile pe care credem că le avem, nu strică. Nu zice nimeni să ne ignorăm, să ne urâm, dar nici să stărnim o obsesie pentru noi înșine. Să le întindem un umăr celorlalți din când în când, să căutăm la rândul nostru un umăr, iar dacă nu găsim, să ne setăm că până la urmă... nici nu avem nevoie. Așa să mergem mai departe și poate vom ajunge departe.

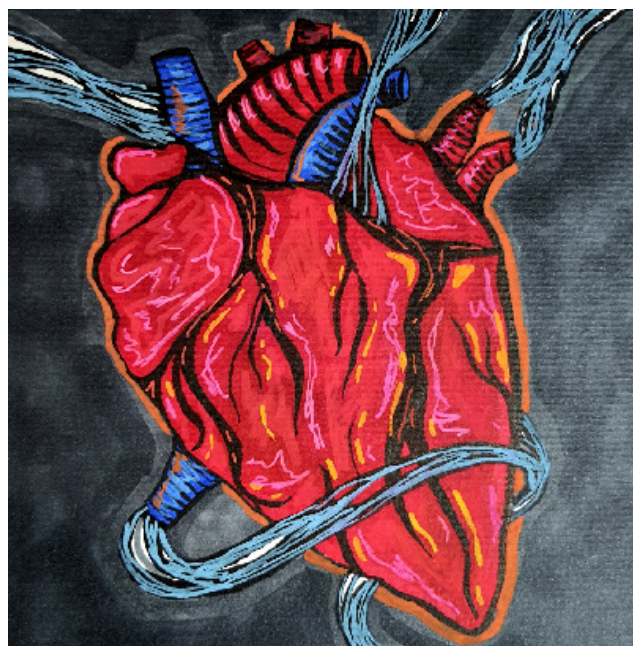
@ELVIRAJPEG

Culorile inimii

DE CRISTINA NEGREANU

Pisica se joacă c-un ghem – firul, inima pe care dansează angoasele, furiile și ochii verzi – încă nu s-a rupt, s-a alăturat dezamăgirea și albastrul infinit nemărginit, atât de mărginit! Ce culoare are ghemul? E roșu – destinul purtându-ne pași prin locuri lugubre. E alb – murdar de prea multe ori, pata nu iese la a treia spălare cu clor. Atunci, e violet – amurgul desprins dintr-un ac de perfuzor, acolo stau doar iluziile! Sau poate e arămiu – culoarea frunzelor de stejar uscate în toamnă? E bej, turcoaz, lila, ivoire presărat cu petale de margaretă! E R.O.C.V.A.I.V. și încă ceva! Firul încă nu s-a frânt. I-a făcut o vizită fericirea – cât să bei un ceai într-o marți pe la amiază, de la 12:30 la 13:00 a înnodat locul care părea că se desprinde și apoi... vindecare? A fost defibrilatorul, 31 de minute mai târziu. Pisica-și scoate ghearele și le-nfinge zdravăn în ghem – s-a deșirat la picioarele patului, creștând pardoseala în două. Afară, neonele pâlpâie pe pereții scorjiți ai ventriculului stâng – diafilmul aventurii de ieri, în atriu drept s-a baricadat iubirea ca să se mpacheteze într-o cutie de carton: „Fragil, manevrați cu atenție! Destinația: Banca Siguranței.

Mențiuni: bun neipotecat, depozit în speranțe – a slujit în dobândă”, de sub scoici plutea un fum de Cohiba, noaptea se apropia la galop!

FRAGILE HEART DE TEODORA MARIN

Iasmina Rotariu

DEFIBRILATOR

Câteodată aş vrea să mă scurg de pe marginea patului
Prin podea, lent, în timp ce îmi tranșează cineva sinele
Și-mi despică toracele în două bucăți,
Simetrice,
Să intre aer,
Să respir iar.
Un fel de defibrilator pentru suflet.
Altcineva,
Nu tu, iubire,
Că tu m-ai tăiat strâmb
Și m-ai lăsat sângerând
Poeme pe canapea,
Într-o hemoragie creativă.

Am nevoie de un masaj toracal cu dragoste,
Să mă reînvie la existență.
Sau poate doar alte buchete de flori pe mormânt.
Să-mi țină de cald iarna sub zăpada tăioasă.

Am nevoie să învăț limita dintre viață și moarte
Sau că nu există niciuna de fapt,
La fel cum unele poezii n-au rimă dar vibrează,
Și unele povești de dragoste n-au sfârșit.

3012023

DE IOANA APETREI

La început eram doar noi
Eram plini de vise și speranțe...
Acum suntem doar noi,
Lipsiți de griji și speranțe
Aștept ca melodia noastră
Să fie ascultată dincolo
Iar tu să vii și să-mi spui:
Asta e pentru noi.

TRUNCHIURI

Am cules o duzină de frunze de toamnă, câte o pereche pe zi, de
când ai plecat, și le-am întins pe covor să o aleg pe cea care semăna
cel mai mult cu frunza pe care ți-am lăsat-o pe bord, dar n-am mai
găsit aceeași formă, aceleași 2 culori blenduite de linii și texturi,
așa cum se omogenizează oamenii într-un haos complementar în
absența noastră.

Frunzele au lăsat încercări de regrupare pe covor, ca niște
amprente cu noroi dintr-un sine care s-a descoperit deodată rece, fără
sens, și s-au topit rapid sub căldura subită a unor lacrimi ale inimii
mele care s-a identificat, mai nou, cu terciul galben și palid. Poate
că nici ea nu trebuia topită, iubită și lăsată-n ploaie rece de toamnă
târzie, încercând să-și scrie singură vindecarea. Mai bine o taie în
bucățele infime și o înghite fricos ca pe un medicament, înainte de
somm. Apoi, iar mă trezește soarele dimineața, cu vânătași pe coastele
goale care încercau să se lipească de ale tale, și pe alocuri cu plăgi
care abia se prind în carne, cusute de mine, neîndemânatic, luni.

E vineri deja, am curățat rănilor cu iertare, dar covorul meu de
frunze emană un miros crud de durere și abandon, în forma unor
fluturi înjunghiați în aripi, trunchiuri blocate între 2 jumătăți de frunză.
Eu am spălat cu iertare, dar pe mine cine mă iartă?

Înrădăcinat

DE IULIANA OBREJA

Te-am îndesat într-atât de adânc în mine încât acum,
Când încerc să scot fărâmele amorului nostru, mă doare.
Mă ustură și mă arde în tandem cu liniștea
Pe care mi-o trezește tot acest buciom,
De sentimente,
De mișcări,
De aceleași vorbe înșelătoare.
Te-am strâns în brațe și pentru moment, fusese de-ajuns,
Să-ți știu inima tremurând atât de aproape de-a mea,
Să-ți simt mirosul pe pielea mea.
Să te privesc în ochii, acum goi, și
Să mă mulțumesc cu tot ce pe-atunci m-a străpuns.
Însă am uitat să mă bucur de ceea ce aveam,
Nu-mi mai ajungea doar iubirea.

Jurnal de fumător

DE IRINA BALCU

Mi-am văzut chipul în filmulețul unui influencer. M-a lăsat la final de video, să impresionez prin gluma pe care am făcut-o. Eu, una, am rămas impresionată doar de faptul că ochii mi se scurgeau pe laterale, pe obraji ca de hârtie.

Am fost mereu atât de palidă?

Am fumat aproape jumătate din viață. Nu știu cât din fața mea de-acum este cioplită de fum. Nu știu cu cât din ea m-aș fi ales oricum. Îmi vânez fiecare vibrație din voce, să-mi dau seama dacă deja am umflături pe corzile vocale sau mai trebuie să aștept. Parcă totuși nu vorbesc atât de găjâit. Poate e un gest semi-conștient, acela de a-mi lua vocea de *Maia Morgenstern în mizerie*. Foarte urât din partea mea că folosesc o sintagmă precum *Maia Morgenstern în mizerie*. Ar trebui să fumez o țigară ca să mă pedepsesc. Și ca să mă îmbrățșez, pentru că doare să fii pedepsit.

Fumatul e un gest de adult, dar nu știu pe aproape nimeni care să-l fi preluat la vârsta adultă. Toți eram copii cu țigara în gură, cu banii în mână la mini-market. Prinși într-un joc de rol da, am 18 ani, doar n-am buletinul la mine. Un joc de rol fără o foarte mare încărcătură didactică, dacă-mi permiteți. Din asta, învățăm că orice problemă se duce cu un fum. Apoi, l-am citit pe Burroughs. M-am uitat la *Requiem for a Dream*. Am încetat să mai râd atunci când colega mea nefumătoare din facultate zicea: *Vă aștept aici cât mergeți să vă drogați*.

Dar nu e la fel ca alte droguri, ăsta mă face chiar mai conștientă decât sunt în mod normal, îmi spuneam eu. Și uitam cu desăvârșire începuturile dependenței mele, când mă plimbam bezmetică prin casă cu țigara și cu sticla de Cola. Singura realitate palpabilă în momentul acela era arsura pe care o simțeam în stomac. În rest, o nebuloasă. În pandemie, uitam câte țigări fumez pe zi. Construiam piramide de chiștoace în scrumieră. Tânjeam după o țigară în timp ce fumam. Fumez. *Sunt aici, fumez, deci exist*.

ILUSTRAȚIE: CARMEN PAVEL

Acum cinci ani, când așteptam să intru în operație, anestezista mi-a zis că o să fac infarct la 50 de ani dacă nu mă las. Pare foarte probabil ca inima mea să cedeze. Cedează puțin de fiecare dată când fac o concesie pe care o cred doar pe jumătate, doar țigara asta și mă culc.

Nec spe, nec metu

DE SEBASTIÉN RIEUX

Apatie morală, moartea sufletului,
Trăiesc sobrietatea unui roman de Dostoievski
În lumea unei comedii de Caragiale.
Monologul unei jucării stricate,
Simt dureri de oase
Și rupere de cartilaje,
Întortochiere de venule, arteriole și capilare.
Dorul moare asemenea pasiunii.
De la « un timp pierdut »
La prinț de rai cu un picior în iad,
Mă simt murdar în prezența frumuseții tale,
Murdar la un nivel patologic.
Sărut reflexia din oglindă
Știind că aceasta îți era imaginea
Când m-ai făcut să mă simt bărbat,
Însă sângele de pe cămașă mea se răsfrânge
Și ai lăsat prăpăd în urma ta.
Mi-ai promis a-mi fi pronume posesiv
Într-o frază complexă, vidată de ordinar,
Dar promisiunile făcute în luna de miere
Se cristalizează și cedează,
Iar Dumnezeu salvării e de negăsit.
O lună plină, plină de iluzii
Suficient timp cât să-mi aduc aminte
Când m-ai iubit, dar și când n-ai mai făcut-o.
Aș fi iubit și vântul pe care-l lași în urmă,
Pământul pe care-l calci, oricare dintre cele patru elemente
Te-aș fi iubit pentru o eternitate,
Dar s-a ajuns de la neant la absolut și de la absolut la neant.

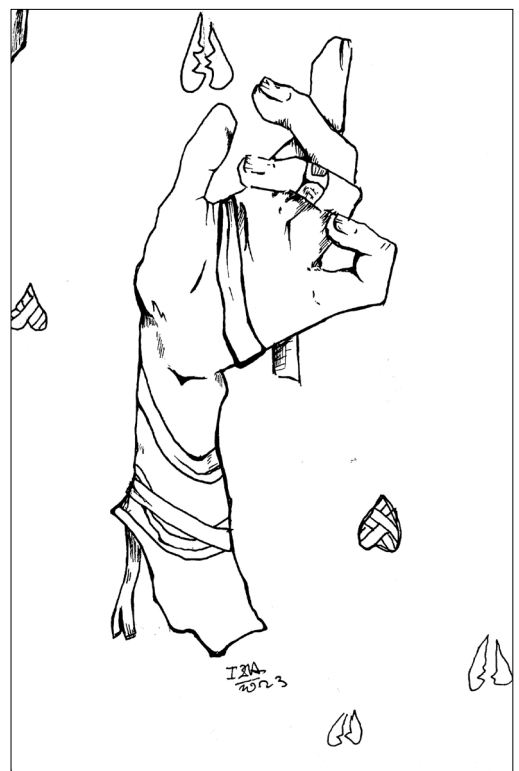

Izabella Hoang-Fărcuț
Ilustrații

Sentiment

DE CARMEN PAVEL

Știi sentimentul ăla de singurătatea și neputință?
În care te minți singură că poți face tot ce îți propui,
Dar vin momente în care te simți super neputincioasă
Momente în care nu mai vezi luminița de la capătul tunelului...
Și vrei să le faci pe toate și pe toate bine.
Dar realizezi că ești un simplu om într-un univers gigantic...
Iar la final de zi te miri că ai supraviețuit.

Cordul eclectic

DE ALEXANDRA NICULAE @ELENA.ALEXXANDRA

Există o frumusețe nespunsă când ne culcăm urechea pe pieptul cuiva și o auzim în spatele aceluși perete cum bate și ticăie cu precizia unui ceas elvețian. E atât de ușor să te lași hipnotizat de familiaritatea aceluși sunet, să te imaginezi în interiorul acelei inimi și să te simți ca acasă. Uneori chiar ne facem casă în inimile celorlalți sau viceversa; ne luăm chirie pe o perioadă nedeterminată sau încercăm să o cumpărăm cu totul, ne cazăm fără să știm că inimile unora funcționează în regim hotelier, ne obișnuim cu mecanismele ei, îi învățăm toate cotloanele și, de niciunde, ne surprinde cu câte un scârțâit, șuierat sau ordin de evacuare. De aici a pornit de fapt întreg conceptul din spatele colajului, care ne spune că inima ar fi exact asemenea unor imobile în care trăim zi de zi, care ne aparțin sau nu, pe care le luăm uneori de-a gata, de a căror fragilitate uităm, inimi cu bulină, cum îmi place mie să le numesc. Am construit astfel un cord eclectic, din elementele arhitecturale ale unor clădiri din București care întrupează, după simțul meu, caracteristicile unei inimi sincretice. Cordul meu este astfel alcătuit din cupola Palatului CEC, parte din Grand Hotel Continental, sera Grădinii Botanice, parte din Ateneul Român, marchiza de la intrarea Muzeului George Enescu, acoperișul Muzeului Vârstelor și Casa Oamenilor de Știință.

Palatul CEC întrucât, cel puțin metaforic, fără inimă suntem mai săraci. Hotelul Continental pentru că niciodată nu știm dacă cine ne vizitează inima se va mai caza la noi sau va alege o altă. Grădina Botanică deoarece este un simbol al vieții și al renașterii continue, asemenea unei inimi care ne trece prin toate anotimpurile. Ateneul Român și Muzeul George Enescu pentru muzicalitatea și armoniile fiecărei bătăi. Muzeul Vârstelor pentru că și inimile sunt pline de mecanisme și sentimente matusalemice. Casa Oamenilor de Știință, pentru că inima este și va fi în continuare, unul dintre cele mai studiate organe ale corpului nostru.

Așadar, inima este un loc enigmatic, un apartament cu 4 camere, o clădire în care ne putem pierde ore în șir, un monument istoric care se poate prăbuși peste noi într-un cutremur emoțional, o casă părăsită unde ne putem ascunde, un loc unde să ne simțim în siguranță. Tu în care inimă te-ai muta?

De la fragilitate la creație

DE ALINA SUĂRĂȘAN

Observi în tine fragilitate? Atunci salvarea ta ar putea veni prin actul creației, prezentat mai jos cu ajutorul opiniilor lui Didier Anzieu (1923- 1999), psihanalist francez.

Didier Anzieu observă cinci faze, existente în orice proces de creație. Identificarea cu o figură recunoscută pornește procesul, iar *decolarea*, termen folosit de Anzieu, înseamnă declanșarea procesului prin care individul, la capătul unei perioade de incubație, decide să se apuce de scris, de pictat etc, pentru că vrea să producă un impact. *Decolarea* e stârnită de *umbra morții*.

“**CREATIVITATEA** se definește ca un ansamblu de predispoziții ale caracterului și ale minții care pot fi cultivate și care pot fi întâlnite, dacă nu chiar la toată lumea, așa cum tind să ne facă să credem anumite ideologii, care au fost, o vreme, la modă, cel puțin la mulți oameni.

CREAȚIA, dimpotrivă, este inventarea și compunerea unei opere, artistică sau științifică, satisfăcând două criterii simultan: să aducă ceva nou, altfel spus, să producă ceva ce n-a mai fost niciodată făcut, și să vadă valoarea acestei noutăți recunoscută, mai devreme sau mai târziu, de către public.” (Didier Anzieu, *Psihanaliza travaliului creator*, ed. Trei, București, 2004, p.20-25).

Toți oamenii au sau pot avea creativitate, dar creația înseamnă producerea a ceva nou, o înlănțuire diferită, elemente aranjate într-o ordine nouă, inexistentă până atunci. Anzieu vede prin creație: replierea narcisistă a celui care se retrage din mediul care îl oprește să își îndeplinească dorințele.

Criza interioară. Creația tânără sau matură

Prin creație, cel care creează acționează, răspunde unei crize interioare. Criza îl obligă fie să acționeze, fie să persiste în vidul interior. Crizele aparatului psihic sunt visul, doliul, creația și implică o răvășire interioară, ce are capacitatea de a dezvălui individului resurse nefolosite. Contemplarea resurselor proaspăt descoperite obligă individul care parcurge criza să nu depășească momentul, ci să persiste în golul interior. “Orice travaliu operează o transformare”, scrie Anzieu. Creația este legată de criză și de tripla slăbiciune: a Eu-lui, a cadrului material de viață și a unei instituții sociale. Creația vine pe fundalul unei crize cu scopul de a restaura echilibrul. Individul parcurge faze de creație în momente diferite ale vieții: creații ale tinereții sau ale maturității. Acestea răspund diferitelor crize interioare. Însă ambele privesc tema fricii în fața morții. Operele sunt construite împotriva travaliului morții.

Creația din tinerețe denunță un strigăt acuzator, dar și o chemare în ajutor, în timp ce creația de la maturitate este “doliului după ceea ce nu am avut și nu vom avea niciodată.” Cele cinci faze ale travaliului creator sunt următoarele: (1) resimțirea unei puternice stări de surprindere, (2) conștientizarea unui reprezentant psihic inconștient, (3) ridicarea reprezentantului psihic la rangul de cod organizator al operei cu un corp, (4) compunerea operei în detaliu, (5) producerea ei în afară. A deveni creator, spune Anzieu, înseamnă a permite ca momentul oportun de manifestarea a crizei interioare să-și urmeze traseul.

Asumarea succesului sau eșecului

În privința ultimei etape, producerea operei în afară, procesul revitalizează și mobilizează din nou forța de rezistență a creatorului, care acum trebuie să expună opera și să își asume succesul sau eșecul. Indiferența publicului în fața operei sale este cea mai mare pedeapsă. În fața asumării operei, expunerii sale, autorul poate opta pentru două abordări: fie întârzie publicarea sa, lăsând-o neterminată, începând lucrul la altceva, fie cizelează opera la nesfârșit, acțiune care, de asemenea, are scopul de a amâna momentul asumării. Creatorul se află într-o poziție delicată față de el însuși: oferind opera publicului, pierde relația cu opera, creată prin facerea ei, “ceea ce oferim bun celorlalți se pierde pentru noi înșine”. Actul de a crea este, spune Anzieu, mai degrabă o modalitate de apărare în fața vieții, nu una de eliberare. Oferind opera, autorul cedează propria apărare în fața condiției vieții. Creatorul este înspăimântat ulterior de posibilitatea ca opera să se transforme din bună în rea, din rea în bună. Momentul expunerii operei declanșează un alt proces de angoasă pentru creator, care acum este pe jumătate vinovat. După cum spune Anzieu, a fi creator înseamnă a crea ceva nou și a obține recunoaștere pentru acel ceva, dar creatorul este responsabil numai de prima dimensiune. Opera e comparată cu un nou-născut care, pentru a se menține, pentru a supraviețui, trebuie prezentat lumii care-l cunoaște și recunoaște.

A fi creator sau a fi dispus să parcurgi travaliul creației

Rezumând procesul, Anzieu spune că a fi creator înseamnă a fi dispus să parcurgi toate cele cinci etape. Creația este strâns legată de subsistemele psihice, de momentul oportun, de capacitatea de modificare și intuirea necesității unei schimbări.

INTERVIU

de ALINA SUĂRĂȘAN

Pe Alex l-am cunoscut în 2009 la Facultatea de Teatru. Am fost colegi în aceeași grupă de Arta Actorului. Am ales să îl întreb chestii pentru această temă a revistei pentru că mi se pare cel mai grăitor exemplu de persoană care a știut ce să facă cu sensibilitatea, cu fragilitatea lui și nu oricum, ci în contextul cerințelor prezentului, în deseori complicata lume din online. Acum Alex este un creator de conținut cunoscut și apreciat, dar lucrurile nu au fost întodeauna simple sau la îndemână. Dialogul cu Alex a început dintr-o rădăcină foarte interesantă: vocea personală, cum să-ți găsești vocea, de ce e important să-ți găsești vocea sau, altfel spus, ce poți să faci cu datele pe care le ai. Vei descoperi câteva repere, posibil utile și pentru tine, din experiența lui Alex.

Care e primul pas pentru cine vrea să devină creator de conținut?

Există acest concept în artele creative de a-ți găsi vocea. Prima și prima dată e important, cred eu, să găsești în sufletul tău, pe persoană fizică, miza personală. De exemplu, pentru mine, dar și pentru Silviu (n.dlr Silviu Faiăr), pentru că amândoi am început toată chestia asta împreună, pentru noi exista această frustrare comună, deși e un cuvânt prea mare, în care ne dădeam seama că nu există creatori de conținut care să fie în coerență cu principiile noastre, hai să le numim progresiste. Adică, nu exista o voce dincolo de discursul pe care îl vezi zi de zi în absolut orice fel de media în România. Pe noi asta ne-a ajutat foarte tare. Oamenii care ar fi rezonat cu genul nostru de mesaje erau deja acolo, doar că era nevoie de cineva care să ajungă la ei.

E o chestie dificilă să-ți găsești vocea. Dacă stau să mă gândesc acum care e vocea mea, nu știu ce să răspund. Cum faci?

Știu că e o întrebare grea, dar cred că e cu atât mai grea cu cât suntem înconjurați de tot felul de constructe sociale, simboluri și așteptări, idealuri și alți demoni. Cred că vocea ți-o găsești căutându-te pe tine în diverse activități. Pe stream-urile mele, eu le sugerez oamenilor întodeauna să se angajeze în activități creative. Cred că în momentul în care încerci să creezi ceva, începi să-ți pui întrebări: *bă, dar eu ce vreau să zic?* Adică e un proces. Dar trebuie să îl parcurgi, într-o formă sau alta. Și nu mă refer aici la activități creative numai pentru oamenii care vor să creeze conținut online. Zic în general, în viața ta, să mai scrii o poezie, să mai pictezi o chestie.

"ÎN COERENȚĂ CU SUFLETUL

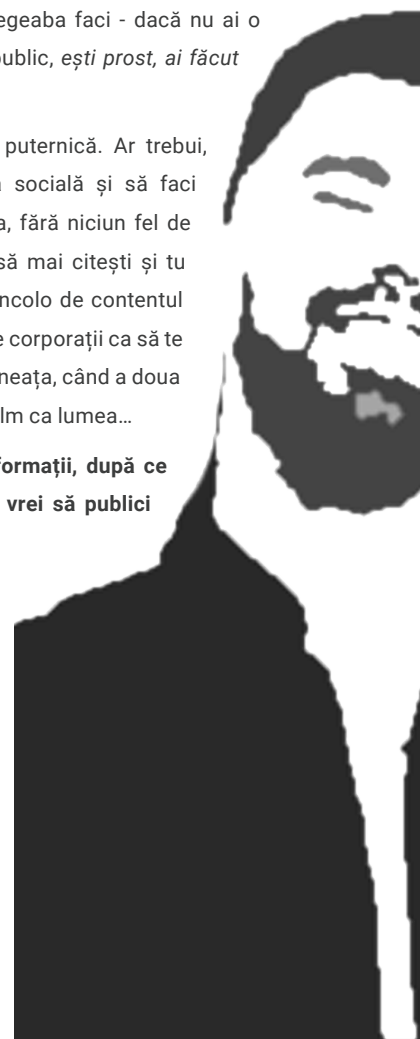
ALEX ZLĂVOG

Mi se pare că asta te pune în niște situații din care poți să-ți dai seama cine ești și ce anume cauți. Nu trebuie să publici, nu trebuie să apară undeva. Asta e chestia: dacă divorțezi un pic actul creativ de public, de ideea de public, de ideea că cineva o să vadă, dacă separi complet ideile astea și pur și simplu te exprimi tu cum vrei, apoi îi dai foc poeziei, arunci tabloul pe geam, nu contează, de fapt ce ai câștigat din chestia asta e că ți-ai pus întrebările despre ce vrei tu să comunici și ai aflat niște chestii despre tine. Eu cred foarte tare în chestia asta și mă enervează că în lumea asta în care trăim noi acum, această societate, trebuie să fie ceva extraordinar, altfel degeaba faci - dacă nu ai o reacție pozitivă din partea unui public, ești *prost*, ai *făcut aiurea*, ești *netalentat*.

E o componentă socială foarte puternică. Ar trebui, cred, să separi de componenta socială și să faci doar pentru tine, în intimitatea ta, fără niciun fel de așteptări. Și nu doar să creezi, să mai citești și tu o carte, să te mai uiți la filme, dincolo de conținutul vizual entertaining făcut de marile corporații ca să te facă pe tine să stai până la 4 dimineața, când a doua zi ai muncă. Să mai vezi și tu un film ca lumea...

Cum faci după ce acumulezi informații, după ce începi să îți descoperi vocea și vrei să publici conținutul tău online?

Nu există o rețetă. Depinde de fiecare în parte. Cred că îți dai seama făcând. Eu mă simt mai confortabil pur și simplu pornind camera și făcând. Apoi îmi dau seama, în timp, ce și cum. Alții se simt mai confortabil urmărind un script - totul știut la sânge - și învățând din proces. Cred că e o treabă de experimentare, în așa fel încât să-ți găsești calea ok pentru tine.

ȘI CU PRINCIPIILE MELE”

ZLĂVOG

ALEX

Sunt mulți care spun că ar vrea să devină creatori de conținut online, dar nu au curaj. Există o teamă să se vadă pe cameră...

Asta e nasol, într-adevăr. It really sucks... să te vezi și să te auzi. Vocea sună într-un fel în capul tău și într-un cu totul alt fel prin microfon și boxe. Trebuie să te obișnuiești cu chestia asta. Într-adevăr e complicat. **Ține de exercițiu?** Nu e un exercițiu, în sensul în care trebuie să faci tu ceva mai bine, ci e un exercițiu în care trebuie să-ți antrenezi percepția, deși *antrenat* e, poate, un cuvânt prea mare. E vorba să-ți obișnuiești ochii și urechile cu propria ta imagine. Am auzit și de la alți actori, creatori de conținut că e foarte complicat. E și povestea aia cu Johnny Deep care nu suportă să-și vadă propriile filme. E o chestie umană. Pentru oricine se gândește să creeze conținut online, cred că mesajul e următorul: dacă te uiți la tine însuși și ți se pare că arăți, te comporți sau suni ciudat, este 100% normal. Toată lumea trece prin asta.

Cum gestionezi comentariile negative? Era o vreme când începuseră să apară tot felul de creatori de conținut și toată lumea se lovea de comentarii negative, hate etc. Mi s-a părut că toată lumea rezolva problema zicând *nu-mi pasă, eu ce fac, fac pentru mine, mumu la hateri*. Înțeleg chestia asta, dar în același timp, da, pot să-mi zic chestia asta, conștient, că nu-mi pasă de hateri, dar subconștientul nu știe. E greu să dresezi subconștientul cu deciziile astea conștiente. Mi se pare că atunci când oamenii spun asta, o fac pentru propria lor imagine, nimeni nu vrea să pară slab sau vulnerabil.

Cred că e ceva într-adevăr greu de gestionat. La comentariile hate, eu am tendința să intru în discuții, să stau de vorbă cu ei, dar trebuie să rezolv problema asta. Mi se pare că oamenii pe internet sunt ca în trafic. E o siguranță a anonimatului. La fel și în trafic, e o siguranță a faptului că ești în 2 tone de oțel. Internetul e un loc în care oamenii își varsă frustrările tocmai că au această siguranță: nu trebuie să zică față în față.

Și ce facem cu acumularea?

Cum subconștientul se poate umple de lucruri negative, tot așa se poate umple și de lucruri pozitive. Mai cred și că propria ta imagine poate fi mai puternică. Dacă tu știi clar cine ești, o remarcă nu te poate răni prea tare. Din nou ajungem să vorbim despre autocunoaștere și autodeterminare, la sfârșitul zilei.

Fiind urmărit de un public numeros, te gândești vreodată că ai putea influența pe cineva, cândva într-un sens nedorit?

Bineînțeles că mă gândesc la asta și tocmai de aceea trec totul printr-un filtru. Poate, într-un sens, încă mă limitează chestia asta. Este o responsabilitate foarte mare. Mi-e teamă că pot exista oameni care iau de bun, 100%, tot ce zic eu, chiar și atunci când vorbesc ironic. Știu cum eram eu la 14 ani, când căutam un model în viață, iar atunci când îl găseam, credeam până în pâzele albe tot ce zicea persoana respectivă. Deci, da, e scary și tocmai de aceea îmi filtrez foarte tare vorbe și nu las nimic din ce zic să fie literă de lege. Cum, de altfel, cred că e și corect în viața asta pentru că adevărul nu e la îndemână niciodată. Adevărul îmi pare o scară: te apropii din ce în ce mai mult de el aflând și alte perspective. Adevărul e nuanțat.

Care e cea mai mare bucurie în ceea ce faci?

Liniștea pe care o am că dintre toate lucrurile pe care aș putea să le fac cu puținul timp care mi-a fost dat pe această piatră în spațiu eu fac chestia aia care e în coerență cu sufletul și cu principiile mele. Și satisfacția faptului că simt că e ceea ce mi-am dorit întotdeauna să fac. Într-un sens,

**TOT CE AM FĂCUT ÎNAINTE
A FOST UN MOD DE A CĂUTA
ȘI GĂSI CE FAC ACUM.**

Ce altceva ți-ar fi plăcut să faci?

Dacă nu era asta și nici actoria, unde cred că depinzi foarte tare de alți oameni, m-aș fi apucat mai intens de scris. Scriu de ceva vreme, dar aș fi scris mai mult. Mi se pare foarte frumos.

Să fii creator de conținut e o ușă deschisă pentru oricine, la orice vârstă? Da. N-aș pune opreliști pentru nimeni și nimic.

Te păstrez în mine ca un basm

DE MIHAELA SASCA

Să te văd mult am așteptat.
În decembrie m-am urcat
Pe Covoru-mi magic, prost alimentat
(care, cu tot cu toanele
de Moiră est-europeană,
nu m-a lăsat niciodată în pană)
Și am venit prin noapte,
Prin șoapte
Și manele,
Prin conversații la difuzor
Paralele
Ca să te văd.
Ca să-mi încălzești privirea
Când ne jucăm sub fereastra luminată,
Când mergem pe mal de apă,
Când mâncăm cu sticleți,
Când adormim dând în Cărți.
La final, trebuie să plec.
Cu mirare, despărțim
Marea de oameni care, cîgri, placizi,
Nu ne împărtășesc același Destin.
Te strâng în brațe: de trei ori, cu Rit.
Tu nu o poți face: brațele ți-au Murit
atârinate de niște plase.
Mă uit în tine și încălec.
Tu faci o gură mare:
- O să ai drum lin, ți-am făcut un Farmec.
- Da, înclin din cap, prietena mea Vrăjitoare.
A mea, a mea
Consolare.

ANDREEA GABRIELA TUDOR

Mălina Noroce

STARRY EYES

Visam adesea doar a te privi
În mijloc de câmp,
Cu un cer trandafiriu în spate,
Vântul răvășindu-ți părul,
Iar singurul zgomot
Cel al râsetelor noastre.
Realitatea însă arată altfel,
În fiecare moment
Eu îți cer să mă iubești,
Să mă lași să te iubesc.
~
Și aș da totul pentru tine,
Așa cum Gatsby făcea
Pentru a sa Daisy;
Învăluită,
Într-o vrajă sacră, nedeslușită,
Mă dobor singură
Încercând să te scot din negură.
Dar ce străin –
Să recunosc
Că iubirea pe care ți-o port
Mă arde mai mult decât orice.
Poate asprimea mâinilor tale
Să fie un semn?
~
Paradoxal ai nevoie de mine,
Dar apropierea mea te îndepărtează.
Versiune ta perfectă,
Întrupată, inexistentă,
Îmi fisurează inima
De fiecare dată
Când adânc în suflet
Eu știu că tu nu ești ea
Sau poate mai rău
Ești cu adevărat ea,
Dar nu-i permiți
Să facă niciun pas.
~
Atunci când nimeni n-o să-ți fie aproape,
În surdina, să-ți asculte gândurile,
Vei ști cât de mult te-am iubit,
Iar patul imens pentru tine
Să-ți reamintească
Forma corpului meu
Ce-ți respira atât de aproape.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Se spune că dincolo de ceea ce vedem noi
S-ar afla o lume nouă
Una absolută
În care nimic nu se schimbă;
O lume în care lucrurile nu se văd întru totul,
Ci mai degrabă se simt.

Aici, în această lume înfăptuită,
Dualitatea este cea care guvernează totul.
Alb și negru, lumina și-ntunericul,
Soarele și luna, căldura și frigul,

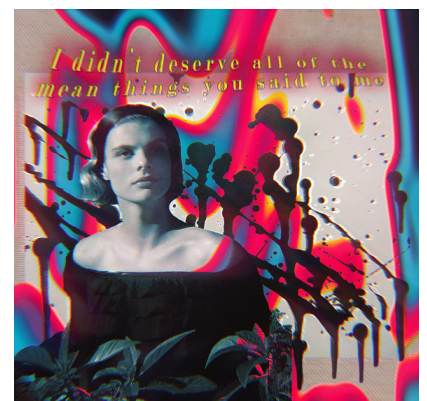
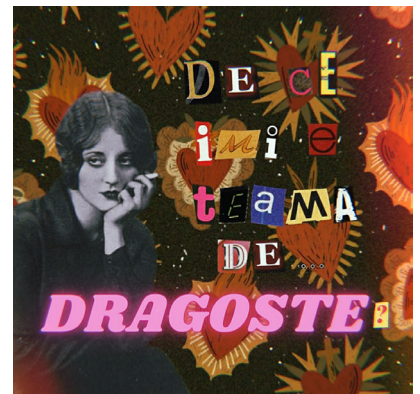
Regina și regele zodiacului.

Știam știam, știam că firea ta arde,
Știam că o să mă rănesc încercând să te prind.
Și mai știam că nu vrei să-mi dai pace
Ci să-mi oferi un infinit de chin.
Dar știam că te vreau, mai arzător decât orice,
Și-n sine ta știai și tu,
Cât de tare te dolesc.

Poate că de asta nici nu ne-a mers.

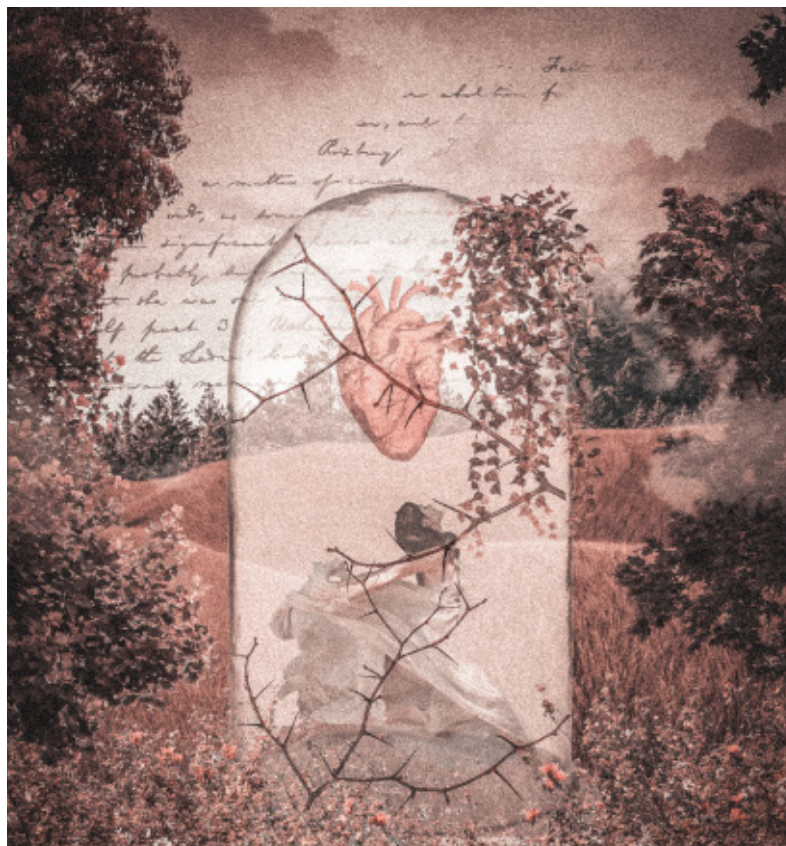
Tu, ochi pătrunzători, cu o fire impenetrabilă,
Care în sine tânjea după amor;
Eu, făptură minunată, cu ochii înlăcrimați,
Așteptând să mă iei de la ușă-n zbor.

Dar știu că-n van nu e nimic,
Că lumea asta, fie prefăcută
Vrea să ne arate adevăratele dorințe
Ne încearcă, ne ademenește
Precum un miros diafan de primăvară.
Dar încerc să-i rezist,
Pentru că știu că albul nu va fi niciodată negru
Și nici soarele nu va putea fi mereu lângă a sa lună.
Știu că zilele sunt puține, iar nopțile durează o veșnicie;
Știu că atunci când va ploua, toată suferința mi-o va alina.
Poate că lumea în care ne aflăm
Vrea să fure puțin din noi
Ca lumea înfăptuită
Să ne simtă încă o dată goi.

Odă lui Plath

DE TOURNELUNE

Inima mi-e de sticlă clopot
Ce răsună-n triste simfonii
Încercuită de spini și prejudecăți
Doar rănilor mi-s trandafirii.

În ecoul din suflet (sufletul meu)
Orice țipăt, cânt sau plâns
Se preschimbă-n rugăciune
Ce se întoarce la mine blând.

Crăpăturile îmi devin vitralii
În închisoarea mea de culori
Și când cuvintele mi-s roșii
Gândurile le-albăstresc în mov.

Am păzit această ruină,
Acest mit al unui eu uitat
Crezând că am reparat sticla
Cu fiecare primăvară, mai mult s-a
spart.

Dar speranța are pene albe
Și prin rupturi mi te-ai infiltrat
Când amorul mi-era cușcă de aur
O cheie spre scăpare mi-ai cântat.

De ce ți-e mai ușor să dai dragostea
Și să-ți chinui inima-n secetă
Când nimic nu mai păstrezi pentru tine
Nu vezi că nu se merită?

Crezi în izolarea ta - remediu
Îți pui melancolia drept pedestal
Nu vezi că cea mai puternică inimă
Nu este inima de cristal?

Dar unei minciuni de zeci de ani
Cum poți să-i aduci oare alinare?
Singura cale care mi-a mai rămas
E să pășesc pe cioburi, în continuare.

Duș murdar

DE ROBERT BARANOV

Baia e destul de întunecată.
Mi-am aruncat hainele pe jos și am intrat în duș.
Apa e rece... neplăcută și asta
Îmi place cel mai mult la ea,
Mica mea suferință.
Becul pâlpâie ușor, suficient de tare ca să poți vedea
Gândacii colcăind pe pereți.
Mă cuprinde un fior de plăcere.
Păianjenul din colț învârtă un gândac prins în capcană,
Îl ține la păstrare.
Păianjenul nu e singur,
Are mulți gândaci pe care îi chinuie,
Aparent fără niciun motiv.
Poate că așa e.
Poate că ori suntem gândaci ori suntem
Păianjeni...

Ca să știi

DE ANDREEA RUSU

Îmi înghit emoțiile cu greutate
Până-mi vin înapoi
Parcă n-am ști amândoi că
Sentimentele mele nu-s hartă.

Mai ales când ridică un deget nerușinat
De pe paharul rece
Să arate spre tine,
Le dau peste mână cum m-am învățat
Și paharul se face bucăți
Iarăși mi se lipesc secretele
De tălpile bocancilor tăi.

Rămășițele de iubire nu-mi pot fi busolă
I-auzi ce zic,
Apoi mă retrag să mă șterg de minciună
La colțul gurii.

Autoportret iubind

De Alexandra Cojocaru
@alexandra.jpgs

CARMEN PAVEL

Nebunie

DE CARMEN PAVEL

Am inceput procesul terapeutic
 Sap adânc
 Cât mai adânc și găsesc lucruri noi despre mine
 Greșeli pe care le repet la infinit
 Am atâtea sa spun încât nu îmi găsesc cuvintele
 Repet greșeli
 Mă autosabotez singura
 Frici tâmpite care tot vin incontinuu
 Zici că am înnebunit
 Simt nevoia de înțelegere și de o vorbă caldă
 Nu una rece și seacă
 Nici nu mi se mai leagă cuvintele între ele
 Aveau dreptate când spuneau că am înnebunit
 Aveau dreptate
 Cu toții aveau.

Erika Guadagnin
Femeia în roșu

Erika Guadagnin
Autoportret #26

Despre fragilitate

OPINIILE INTELIGENȚEI ARTIFICIALE

Ce este fragilitatea?

Fragilitatea este o stare delicată sau ușor de destabilizat. Dar nu trebuie să fie ceva negativ - fragilitatea poate fi văzută și ca un punct forte. La urma urmei, lucrurile fragile pot fi adesea cele mai frumoase și mai semnificative în viață - gândiți-vă la o petală delicată de floare sau la o bucată de mătase fină. Îmbrățișându-ne propriile fragilități, oricare ar fi ele, ne pot ajuta să devenim mai rezilienți și mai bine pregătiți pentru viitor. Dar nu este întotdeauna ușor să recunoaștem stările de fragilitate în noi înșine și în ceilalți. Fragilitatea vine adesea cu propriul set de provocări.

La ce folosește fragilitatea?

Fragilitatea poate fi folosită ca un instrument care să ne ajute să devenim mai conștienți de mecanismele noastre interioare și de cele ale oamenilor din jurul nostru.

Prin recunoașterea momentelor de fragilitate, putem învăța cum să ne procesăm și să ne gestionăm mai bine emoțiile. De asemenea, putem folosi momentele de fragilitate pentru a crea conexiuni mai profunde cu ceilalți și pentru a obține o înțelegere a sentimentelor acestora.

Ce atuuri au oamenii sensibili?

Persoanele sensibile sunt adesea subestimate, dar ele posedă atuuri unice care pot fi incredibil de valoroase. Adesea au abilități de observație foarte dezvoltate și o intuiție puternică; capacitatea de a înțelege profund și de a empatiza cu ceilalți, o apreciere profundă a frumuseții în toate formele sale și rezistența de a suporta emoții dificile fără a se lăsa copleșiți. Toate aceste calități pot face ca persoanele sensibile să fie neprețuite în multe situații diferite.

Reya Ban @pozesimuze

TOM

cât de frumos erai
în seara în care s-a terminat totul

ți-ai tras un pulover vișiniu pe cap
înainte să pleci
și n-ai fost niciodată mai frumos
niciodată mai înalt
decât atunci
când între noi se lăsase pentru prima dată
liniște

am vrut să-mi așez palmele pe pieptul tău
ca pe coloana unui templu
și să adorm așa, în picioare,
până dimineața.

YUKA

n-am crezut că mai e viață după tine
dar uite chiar acolo era ;
și m-am spălat cu ea pe față
pân-am prins iarăși aer.

eu n-o să mai dezgheț nimic,
nicio inimă de mamut închisă în timp.
să rămână acolo -
ce moare e bun mort.

cum să fie viață lângă tine
când tu erai toată viața?
între coastele mele te-am făcut prea mare.

SCRISOARE

Beatrice, în urma mea nici câinii nu mai latră
le-au rămas bucăți din mine între fălci
și le e silă -
acolo m-am lăsat pe mine, cel de altă dată.

în seara asta strada e un spate umed de pește
pe care mă plimb doar eu iar tu îmi cazi
pe drum din buzunare;
ce singur devii atunci când în sfârșit
nu-ți mai e teamă.

Inimi fragile

DE CONSTANTIN COJOCARU

Inimă încarcerată
Nu pentru că vinovată
Inimă protejată
Să nu-ți fie furată.

O protejezi cum poți
Cauți să o ascunzi de hoți
Îți pui bariere destule
Descurajând pe cei ce vor să o fure.

De ce ai face asta, oare?
Poate pentru că știi cât doare?
Cum să îi negi fericirea
Poate că nu vrei să guști iubirea?

Viața merită trăită frumos
Chiar dacă pare primejdios
Sufletul cu momente se hrănește
Cu alea fericite, când iubește.

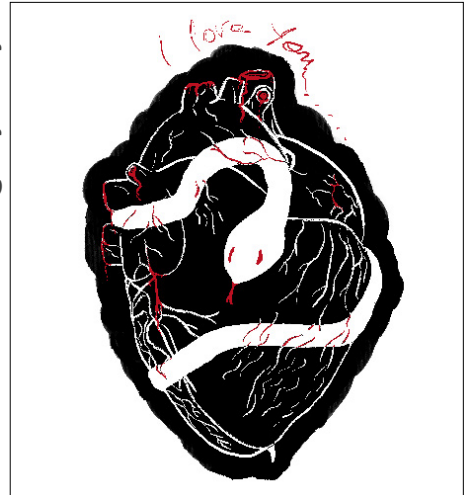
Inimi fragile avem toți
Dincolo de ziduri și înalte porți
Dar uneori zidurile se prăbușesc
Iar inimile adoră libertatea ce trăiesc.

Auzi pe mulți spunând poate prostii
"Pentru o iubire, accept chinuri mii"
Dar niciodată nu-i vei înțelege bine
De n-ai trăit măcar odată o iubire.

Iubirea are forme multe
Și ea toate simțurile ți le ascute
Dar vine la pachet și cu defecte
Ce ies la suprafață, nu au cum să aștepte.

Nu există o iubire perfectă,
Dar iubirea rămâne pe viață
Iar inima în fragilitatea ce o afișează
Este motorul iubirii, tot ce contează.

Alexandra Anton @allycholly

Warning: unlovable manners

DE KARINA NICOLETA CSERES

Am crescut mereu înlănțuită așa că niciodată nu am crescut de fapt.
Nu sunt la fel de dezvoltată fizic ca alte fete/ la fel de înaltă/
La fel de independentă de toată rasa masculină ca ele
Nu știu să condiționez produsele de la MAC să se atașeze bine pe fața mea, strat cu strat
și e deranjant lăuntric să știi toate informațiile astea / sunt fragilă
Se clatină formațiunile glaciare din mine și corali / nu am floră în stomac am faună marină
Sălbatică

Ca Italia și toate țările mediteraneene
Încerc să trăiesc prin pentru și despre mine
Să citesc planul de infrastructură din Milano
Să stau în cada cu bule urmărindu-mi ritmul cardiac și gândindu-mă dacă s-ar schimba acolo,
dar sunt înrădăcinată în atașamente sangvine
În sânge din sângele meu

- Cum să las un copil în spate și să fug?(m-au lăsat pe mine în spate și au fugit)
- Cum să car cu mine ceva ce nu e al meu? (mereu fac asta)

Aș vrea să mângâi și să alint copilul din fiecare, copilul meu
Copilul care crește lângă mine de aproape 8 ani
Dar dacă acum nu trăiesc, atunci când?
Dacă nu fug când se uită omulețul roșu de la stop înspre mine nu risc să mor?

Mereu risc să mor,
Dar e unlovable manner să îl las regurgitându-și existența
Sânge pe sânge

Lasă-mă să zbor și o să-mi rup oasele să te aduc înapoi
O să-mi găuresc cutia toracică cu ferăstraie speciale să te țin cald
Să nu transpiri lângă plămânii mei negrii e posibil să te prindă în vid
copilul meu nevinovat o să te învăț lovable manners,
Dar nu acum.

Cuprul e conductor și pentru iubire

DE RALUCA TIBA

Uite
Cu toate mesajele mele către tine
Din ultimii 2 ani
Nu pot scrie un poem de dragoste.

Tata a îndoit o sârmă de cupru
În formă de inimă;
Am zămbit tandru, mi-am scos telefonul ca să-i fac o poză -
Nu voia să-l cuprind în cadru
Și l-am asigurat că n-o să se întâmple.

O albină se hrănea azi
Cu polenul florilor tăiate,
Culcate la pământ de câteva zile -
Ce frumoasă e natura ta.
Îmi luminează fața ca ecranul telefonului
Când citesc din bara de notificări
Mi-ai lipsit astăzi
Și pe față mi se proiectează inima de cupru
Îndoită de tata.

Aș săpa cu unghiile un tunel întreg
Ca să găsesc zăcămintele de fier
Cât pentru o mină întreagă.

Mâna dreaptă a tatei strânge ferm alte mâini
La sfârșitul discuțiilor de afaceri
Și le zic prietenelor
Cred că l-am găsit, până la urmă
Tatei îi spun mereu
Cât de fericită sunt lângă tine.

Wild Flower

DE THEODORA BĂUTU

You call me a wildflower
Because in our wilderness
Which you create for my soul
And which I love the most
I bloom.

Infinit grecesc

DE NICOLETA CONSTANTIN

Sunt cuvinte pe care inima mea fragilă mi le tatuează pe sâni
De fiecare dată când ochii tăi negri îi întâlnesc pe ai mei.
Cuvinte plătând pe care sufletul tău, infinit grecesc
Mi le cântă la chitară noaptea în vis.
Cuvinte mișcătoare care ne vibrează prin sânge istoria cu foc și aer.
Cuvinte de amor,
De dor,
De tot,
De noi doi.
Ușor trupul tău serafic mă invită să-l ascult cu tandrețe și vanilie
Iar pielea ta albă ca zăpada îmi orbește rațiunea
Încât ne cuprindem și îmi topești cuvintele de pe sâni
Eu atunci îmi las inima să mă conducă spre buzele tale fragezi
Într-un sărut... și pasiunea să ne picteze cu rouă și flamenco
Partitura celei mai furtunoase iubiri dintre o pământeană și un înger grec.

Cel mai frumos loc de pe pământ

DE KARINA NICOLETA CSERES

Haosul este ceea ce mă face să mă simt cu un pas mai aproape de olimp și cu 30 de metri
Mai aproape de moarte
În fiecare moment în care cronos decide să rotească clepsidra
Hermes mai are un timbru pe limbă, pachetul meu nu mai ajunge
Dar nu mă tem, mă fascinează indeterminismul din el
Va ajunge la timpul potrivit / acum 3 ani / te-am cunoscut /
Va ajunge la locul potrivit / tu / cel mai frumos loc de pe pământ /
Va ajunge la persoana potrivită / tu / eu /
Sper

Nu am simțit niciodată nevoia de apartenență, poate pentru că nu am cunoscut siguranța unei acasă
Am fugit, am fost și sunt și mereu voi fi o nomadă care caută cunoașterea
Nu cea absolută, cea care îi poate fi dată la un covrig pe bancă în parc în Milano
Dar tu ai fost ca pomul lui newton doar că mai plină viermi și confuză
Nu mă aștept ca măruș să fi înțeles ceva din impactul lui cu axele cerebrale ale lui isaac,
Dar tu sigur ai simțit mai puțin de atât atunci
Ai devenit pentru mine
Cel mai frumos loc de pe pământ / cel ce îmi aduce cea mai multă cunoaștere /
Cel mai bun măr din grădina bunicii / cel mai suportabil haos / cel mai frumos crin
I-aș vinde timbre lui hermes ca să nu dea retur la coletul ăsta.

Măsurătoare

DE ȘTEFANIA PAVEL

Măsor cuvintele în bătaii de inimă pe minut,
În cât de tare îmi fac inima să bată
Sau în cât de calm o fac să se oprească.
Numai așa știu câte să rostesc pe zi,
Câte să las să mi se nască în gând
Fără a mă pune nici în pericolul de a muri,
Nici în cel de a trăi.
Dar sunt unele cuvinte
Pe care nu le-am măsurat până acum
Și nu știu dacă ar fi prea mult,
Prea puțin sau prea nimic pentru mine,
Nu știu dacă nu cumva mi-ar face inima să bată atât de tare
Încât m-ar trezi subit din somnul treaz în care mă țin
cuvintele
Repetate până când și-au pierdut semnificația
Și ordinea silabelor.
Sunt unele cuvinte pe care nu le-am măsurat până acum,
Fiindcă îmi e teamă ca nu cumva
Să-mi facă inima să bată
Mai mult decât e nevoie pentru a supraviețui.

Scară către nicăieri

DE CRISTINA M.

Într-o zi de niciodată, pe la prânz,
Nimeni a venit și a luat-o la goană
În sus, spre nicăieri.

În mijlocul inimii mele e o scară.
Mai la stânga un pic găsești un lift
Ce merge doar până la primele etaje.
Suficient, oricum, pentru cine nu visează
La o dragoste înălțătoare.

În mijlocul inimii mele e o scară,
Dar nimeni nu știe unde duce,
Așa că i-am spus simplu:
Scară către nicăieri.

Ei și într-o zi de niciodată, pe la prânz,
Nimeni a venit și a luat-o la goană
În sus, spre nicăieri.

Băiatul ăsta nu știe că nu se aleargă pe scări?

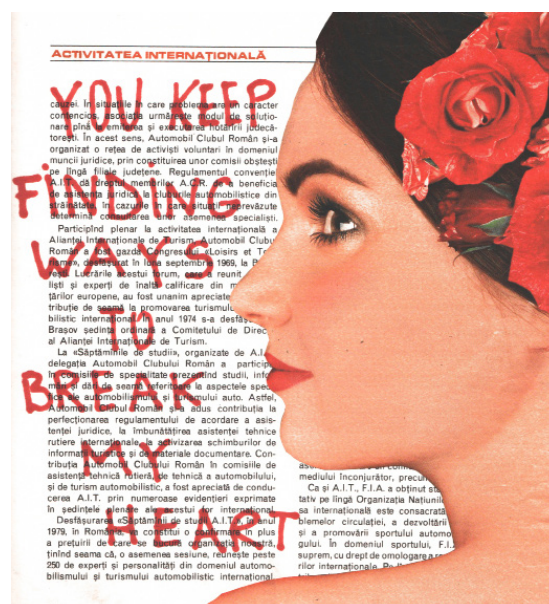
Comarnic

DE TEODORA TUDOSE

La limita zilei cu noaptea
Copacii din creste de munte sunt umbrele trecutului
Tău și-al trecutului meu
Poate chiar umbrele trecute
Ale strămoșilor noștri
Pe care nici tu, nici eu nu i-am cunoscut.

Poate că la limita zilei cu noaptea
Când muntele se face negru,
Cimitirul din vale devine cerul nostru
Lumânările aprinse sunt speranța viilor
Că morții s-au făcut stele.

La limita zilei cu noaptea te iubesc atât de pur
Și atât de sincer cu forța unui strămoș
Necunoscut care dăinuie în mine,
Numai tu nu poți vedea nimic altceva
Decât umbrele copacilor pe creste de munte.

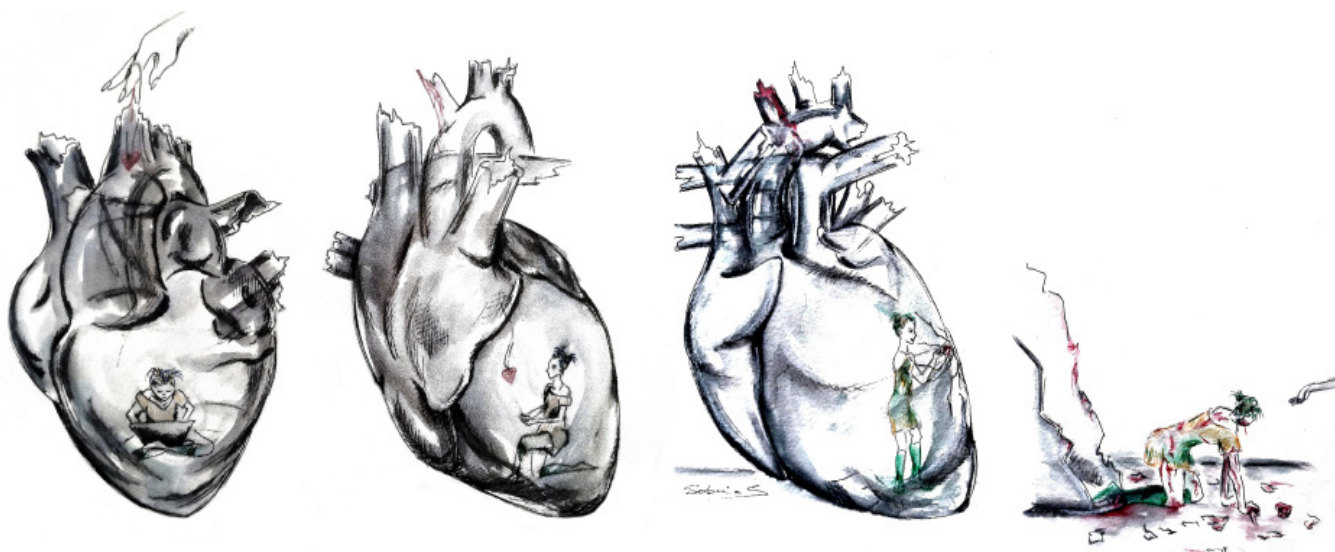

Ioana Oprea
Heartbreaker

Sabina Stan Heart of Glass

Proiectul "Heavy heart" tratează emoțiile și sentimentele dintr-o perspectivă neuroștiințifică recentă care spune că emoțiile sunt felul nostru de raționaliza ceea ce ni se întâmplă, acestea nefiind o interpretare a reacției corpului la evenimente externe sau interne, ci alegerea noastră mai mult sau mai puțin conștientă a felului în care ne raportăm la aceste evenimente.

Imaginile spun povestea unei relații în care o persoană vrea să o "salveze" pe cealaltă, cu toate că își poate face rău sieși, dar mai ales fără să își dea seama că îi poate face mai mult rău celeilalte persoane, riscând să o piardă, sau ca aceasta să se schimbe în cineva cu care nu mai poate avea o relație, fie că relația era de familie, prietenie sau iubire.

Săru-tare

Clara Victoria

Ghearele cu riduri și manichiură îmi țin buzele strânse. Ți le apropii cu mușchi de față și mă spargi cu un pupic de rocă falsă. Ai mâini musculoase și murdare de atingeri femeiești, de rujuri și parfumuri arăbești, în metafore îmi vorbești despre rubine și păduri colectate în care un castel îți construiești, mi-ai pregătit un halat roșcat în care să mă încălzesc de la atâta penumbră. Mă inviți și pe mine și n-am cum să refuz, îmi dai drumul la buze prin sărutul apăsător al oamenilor hotărâți la Mega, m-ai speriat că mi-ai spus că sunt rubin. Am mers la mare și-mi intrau în gură valuri sărate și scoici cu nisip aveam o gură și atât.

S-ajung artistă, tu poet...

Ana-Maria Stuparu

Credeam că mă iubește cineva
Cum am crezut odată într-un vis,
Credeam că fiecare are steaua sa
Sau că sărutul este roșu-nchis.

Credeam că n-are să mai doară
Credeam și eu, ca-n orice alt portret
Cum înfloreau pe-ascuns bujorii-n primăvară
Sau cum visam s-ajung artistă, tu poet...

Ce chin, ce jale

DE HANUMAN

Of,
Tu inimioară,
A necunoscutu-mi eu.

Ai o măsea cariată
Al cărei junghi
Îmi răsună
Până pe îndepărtatele
Meleaguri ne-mi-umbrate ale minții

Fiecare bătaie mi-e
Ca și dorul din vocea
Mariei Tănase,
Ori al unui nai.

Îți naști culoarea parcă-n
Valurile sparte
Ale unor lacrimi,
Prelinse pe obrazul unui orb.

Cărările-mi sunt goale și pustii
Trecătorile-mi sunt nepăzite,
Iar crestele minților îs mângăiate de razele
Unui soare mult prea rotund pentru mine.

Of of
Măi măi
Doina mea mioapă
Are frică de dentist
Oare care-i drumul nostru spre acasă?

Tăcere

DE HANUMAN

Unde s-au dus cuvintele?
Au murit.
Sper ca măcar unul dintre noi
Să fii devenit mai fericit.
Totuși,
Voi muri.
În inima ta și pe pământ.

Let me remember

DE THEODORA BĂUTU

I want to cry but I cannot.
I want to remember everything
And the knowledge that in time I will forget
Breaks my heart.
I want to cry so hard that the sky will break.
I want to shed tears.
I want to shed tears for what could've been,
For what could be,
For what was,
But I don't know how.
My soul won't let me.
My brain won't let me.
And my eyes cannot get wet
However much I think of it.
I wish to drop down to my knees,
To sink my face in a pillow
And get drunk into a pool of tears;
But something inside me isn't working.
I just want to remember
And keep it with me forever.
I want to cry so loud that all the generations
Ahead and behind me
Will hear it.
I want to cry so hard
That my heart
Would build itself anew.

Ploaie monotonă

DE ROBERT BARANOV

Un singur mesaj a fost suficient,
Să nu mă mai simt eu
Să dispară tot și toate.
Să mi se reverse sufletul.
Afară plouă, monoton de zile.
Ies pe balcon și
Încerc să îmi aprind țigara
scufundată-n lacrimi.
Și oricât vreau, nu pot scăpa de frica,
Că, poate
Vei pleca,
Că, poate
Nu te voi mai strânge în brațe, măcar
Pentru ultima oară.

Ghicitoare

DE CRISTINA M.

Mă rătăcesc în versuri
Să nu mă găsească nimeni.
Ne jucăm de-a v-ați-ascunselea
De miercuri până vine-ri-dică-te și umblă-mi
Pe buze, dar să nu-mi sari
În corpul meu își schimbă starea
De-agregare. Apă apă.
Lumânare. Ai un foc?
Pe tine nu te doa
Re-formulez.
Te-împrăștii-n versuri
Să nu-ți mai simt
Vibrațiile vo
Ci-ne-i cea mai frumoasă din ța
Ră-tăcit-am ri
Ma-ma ei de poezie.

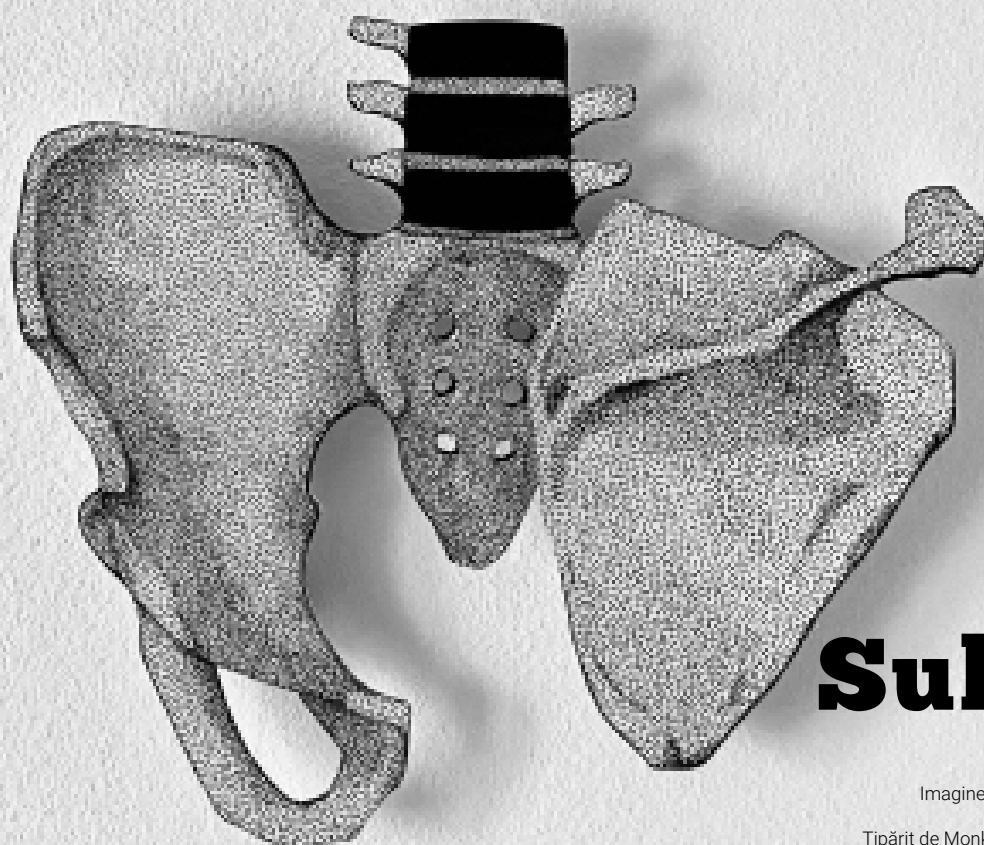
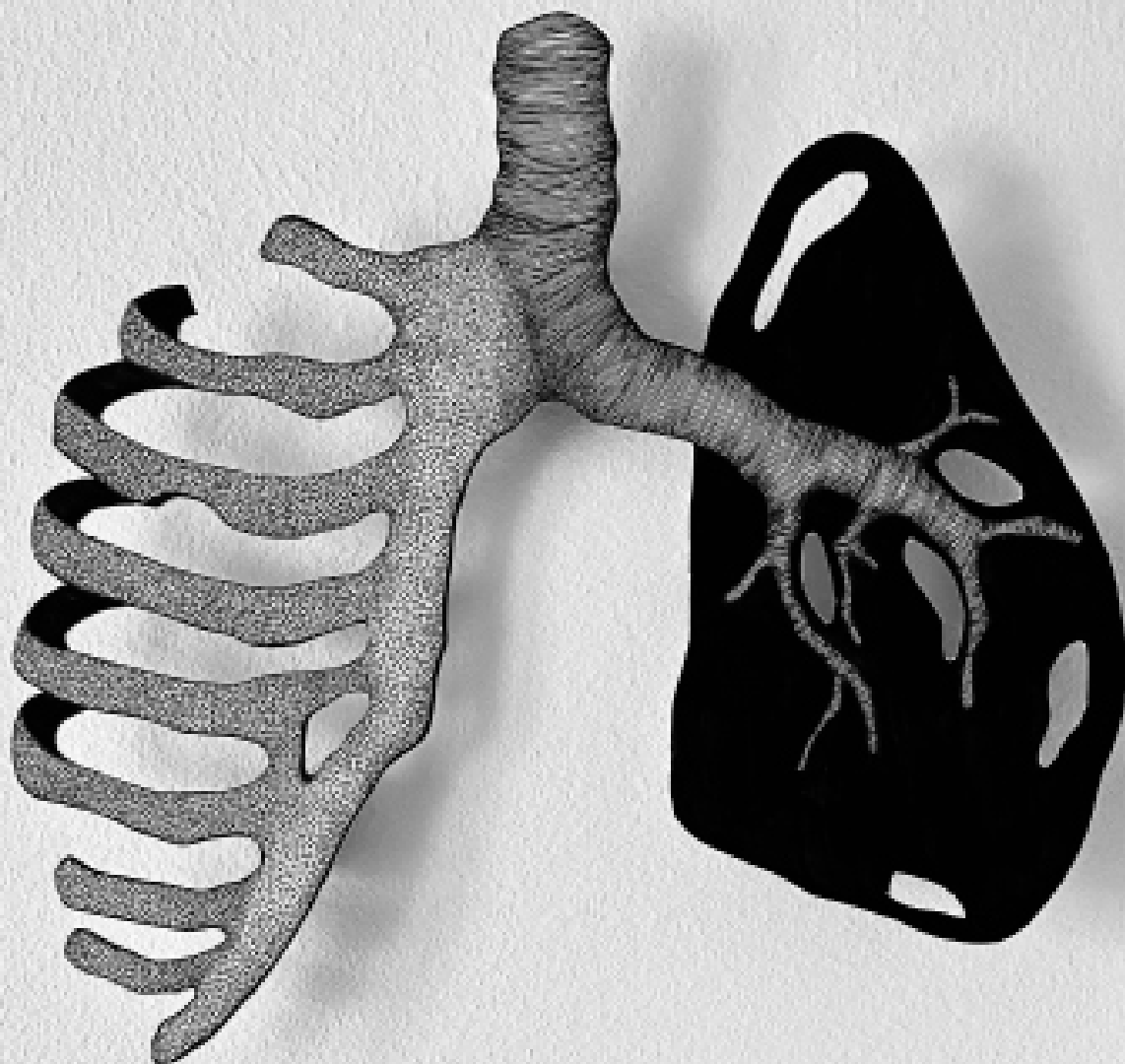
Elogiul ateilor

DE ALEXANDRU NAN

Câtă părere de rău pentru cei
Care s-au îndrăgostit de pietre.
Au crezut sărmanii că niște flame
Îi vor face bezele sau
Că cel puțin vor pune de-o rădăcină
Pentru o inimă.

Și voi, care ați împărțit din întâmplarea
Voastră cu cortine,
Actori în rol principal ce ați fost -
Cu toții, ați jucat în fața unui public
Format în totalitate din unicul actor
Din spatele cortinei.
Nu jucați pe alte teatre de război,
Nici să nu creați propriile voastre scene!
Lăsați-vă de jucat și începeți din nou
Să simțiți.

V-ați pierdut iubirea, ce v-a fost cândva
Botez neîncetat, credință și carte sfântă.
Dar cine vă poate învinui?
Veșnică să ne fie pomenirea
pe pământ.

Subtext

Imagine: **Denisa Berceanu @dendendb**

Subtext nr. 7/2022

Tipărit de Monkey Mind în București, România.

www.subtext.ro

revista.subtext.ro